

Fridrich Márk

Érzékeld

Csipogott az ébresztőm, szokásomhoz híven odanyúltam, és levertem a vekkert az asztalról, nagy csattanás a fapadlón, amitől megreccsent a talaj, de legalább az idegesítő vekker vinnyogása abbamaradt. Felültem és ledobtam magamról a puha takarót, majd jobbra nyúltam, és a mai napra kikészített ruhámat fogtam meg: egy sima ing volt nyolc darab fémgommbal, egy egyszerű farmer és a boxerem plusz egy pár puha zokni.

Felöltöztem, éreztem, hogy a ruha rásimul a testemre, bár nem igazán érdekelt, hogy áll rajtam, beletúrtam a hajamba, és felvettem a napszemüvegemet, majd a lábam belepréseltem a cipőmbé, és már indultam is ki az ajtón.

Hármat léptem előre, és megnyomtam a liftgombot, a liftajtó kattanáshangot adott ki, vagyis már az emeleten volt. Beszálltam a liftbe, és megnyomtam a bal alsó gombot, majd a lift kattant, és az ajtó csikorgó hangot kiadva bezárult. A rozoga falift elindult lefelé.

Kiléptem a panelház ajtaján, tavasz volt, hallottam a környezetben lévő madarak csipogó-csiripelő, fülbemászó dallamait, azt nem tudtam, hogy fáról, tetőről vagy valamelyik ablakpárkányról szól a madárszimfónia, de talán ez volt benne a gyönyörű, hogy nem tudtam, honnan jön a madárdal. Dallamot figyelve éreztem, hogy napsugár simogatja a bőrömet, és hogy a virágzó virágok illata belepi a levegőt. Nagy lélegzetet vettem, és elindultam balra.

Olyan száz lépés után egy térhez értem, amin mindig áthaladtam, szeretem, hiszen itt mindig sok dolog történik. Hallottam, hogy zöltséget árulnak és virágokat, a kellemes atmoszférámat egy dübörgő légkalapács zavarta meg. Gondolom, megint a betonutat javították, bár nem igazán figyeltem arra, hogy honnan jön ez a ricsaj, majd éreztem, hogy a lépcsőkhöz érek, itt a régi fémkorlátra rámarkolva letámolyogtam az aluljáróba.

Mielőtt odamentem volna a metrószerelvényemhez, egy alak hozzám ért, s abban a pillanatban orrfacsaró bűz és szeszes ital szaga csapta meg az ornyilásomat. A szagtól émelygő érzés támadt a gyomromban. Az ember, aki hozzám ért, így szólt: „Nincs egy kis apród?”

Én zsebembe nyúlva megérintettem egy kisebb mennyiségű fémpénzt, kinyújtottam a kezem, és elengedtem az érméket, bár nem tudom, mért, de az érmék a földre estek. Hallottam, hogy még pörögve táncot járnak, majd egy utolsó csörömpöléssel elhalkulnak, ekkor tovább indultam a szerelvény felé.

Az ember így szólt: „Legközelebb a kezembe is adhatnád”, majd elhalkult, és hangjával együtt a szaga is távoldott tőlem.

Felszálltam a szerelvényemre. A bemondó megszólalt: "Vigyázzanak, az ajtók záródnak", majd egy visító síphanggal reccsent a szerelvény ajtaja, és zakatolva megindult a metró. Éreztem, hogy sok ember vesz körbe, pár méterre egy bömbölő gyereket csitít az anyja szavaival. Mellettem néhányan lányokról beszélgettek, bár amikor odanéztem, nem láttam semmit se, csak a zajokat hallottam, és a beszélgetés témáját figyeltem.

Majd bemondta egy hang a megálló nevét, és az ajtók reccsenő hanggal nyíltak, én pedig leszálltam.

Kiértem a felszínre, nem tudom, hány óra lehetett, bár már hallottam az emberi nyüzsgés hangjait. Kopogó cipők, beszélgetések, zizegő, rezgő, csörgő telefonok és dudáló járművek. A nagy zajfigyelésben előre léptem négyet meggondolatlanul. Majd egy csikorgó

fékhangot hallottam és egy hihetetlen dudálást. Egy tizedtöredék másodperc alatt felfogtam, hogy majdnem elütöttek.

A sofőr mogorva hangon rám ordított: „Mi van, nem látsz a szemedtől?”

Én erre egy kacifántos mosollyal annyit mondtam: „Miért, kéne? Hiszen vak vagyok.” Majd a sofőr mondott annyit: „Sajnálom. És ha szeretnéd, elvihetlek az úti célodig.” Én erre mosolyogva azt feleltem: „Köszönöm, nem kell”, beletúrtam a hajamba, és így szóltam: „Remélem, még látjuk egymást”, majd felléptem a járdára, és kellemes léptekkel haladtam tovább.